

XII Pujada a Morella

Óscar Villalonga

Hola, una salutació a tots.

Bé, m'han demanat que escriga unes lletres sobre la pujada d'enguany a Morella. Primer que res he de dir que encara que aquesta ha estat la XII pujada a Morella, per a mi ha estat la primera (i espere que no l'última). Segon, espere que aquest escrit no us resulte molt llarg, sinó tot el contrari, amé. Bé doncs, sense més preàmbuls, comença la funció.

Tot açò per a mi va començar ara fa un any més o menys. Quan després de molts anys de no fer pràcticament res d'esport i de criar panxa (que per cert encara la tinc), el meu amic Federico em va embolicar per anar a corre amb bicicleta de muntanya; cosa que li agraiïsc perquè, sincerament, és una afecció (al meu paréixer) molt bonica i sana i que us recomano a tots i totes perquè així fareu esport i de pas voreu els paisatges, els camins i les olors que desprén el nostre terme. Jo, particularment, mai hagués pogut pensar que hi havien tants camins i caminets, ni que fós tant fàcil perdre's per dins del nostre apreciat terme municipal. Ara sí que m'he perdut, de que parlàvem?... ah!, sí, de la pujada a Morella. Bo, doncs al tema. Amb bici de muntanya en vam eixir sis, com podeu veure en la foto. Tots sabeu qui són per tant no cal que els diga; és més, si teniu algun dubte, quan em vegeu pel poble m'ho podeu preguntar "qui era aqueix baixet i grosset?" i jo us contestaré: —jo, hòstia! —ja ho sé que sóc baixet i grosset, no cal que m'ho recordes. Bo, més o menys, com us deia, n'eixírem sis; a les sis del matí (valga la redundància). I vaja matinada, més que res perquè dels nervis (al menys jo) no vaig poder dormir quasi gens. Heu de tindre en compte que açò per a mi va ser un repte i una gran satisfacció personal aconseguir-ho (ara que no em veu ningú confesso que vaig arribar l'últim, això sí amb molta honra). Bé, retornem al d'abans. És que quan m'enrotlle no hi ha forma d'aturar-me. En fi, cadascú té un defecte. Com deia, quan feia un estona que havia agafat la "sonadeta" va i sona el despertador. Ja són les 5 i mitja del matí; amunt i cap a la plaça. Com estava previst vam eixir a les sis del matí, direcció la Torre Ebrí, Mas d'Abert, Mas d'En Ramona, Tírig, i per fi Catí. Hòstia! quina pujadeta que n'hi ha des de Tírig a Catí. Us assegure que s'agarrava com una caparra. I... hala!, tots pujant-la a tota castanya. I jo, la meua bici i la meua ben volguda panxa els últims; i dins de mi pensant: —ja veureu la baixada ja. Això sí, l'esmorzar que ens vam pegar a Catí va pagar la pena el pujar.

Quin pernil, quina cervesa i quin "carajillo" més bons. Com diuen els italians "bocatti di cardenale". Bé, fins ací jo, els companys i l'agressiva anàvem estupendament de forces, així que després d'un hora continuàrem la marxa; eren, aproximadament, les 9 del matí i anàvem de cara la "Llèqua" o una cosa així. A collons la Llèqua dels collons (mai millor dit). També era cap amunt, també. Una pendent que de dalt semblava molt bonica, però... si tens ous hi arriba. En aquest lloc l'agressiva va fer puffff. L'agressiva, les ulleres que vaig perdre i el cronòmetre de la bici que ara mateix està en "Se busca".

Després de la Llèqua venem una sèrie de pujades acompanyades d'algun planet (del qual no us enumere els noms perquè no me'n recordo i perquè si no us avorriré, si no ho esteu ja) i a la fi arriba un punt on ja es veu al lluny Morella; que bonica i dius: —yyyyyy-yeeeeeeaaaaaaa. Bo, no tan fort perquè les forces ja van una mica justes (al menys per a mi) després ve